

PRANCIŠKUS VIKTORAS ŠABASEVIČIUS
(1939 10 08–1995 01 05)

Artimieji ir kolegos palydėjo į Saltoniškių kapinių vakarinį pakraštį sunkios ligos pakirstą dar toli gražu šešiasdešimtmečio nesulaukusį, gyvenime buvusį didelį optimistą doc. dr. Pranciškų Šabasevičių, kuris sutikęs artimesnį kolegą paprastai pasiteiraudavo ne tik apie jo, bet ir apie kitų šeimos narių sveikatą, vaikų gyvenimą bei sėkmes.

Gimęs panemuniuose, dzūkų šiauriniame paribyje (Daukantų km. Prienų raj.) Kolega paveldėjo protėvių komunikabilumą: lengvai rasdavo bendrą kalbą su kolegomis bei studentais ar moksleiviais, su bendraamžiais, jaunais ar jau gerokai pagyvenusiais žmonėmis. Bendramokslių atmintyje jis išlieka kaip švelnaus būdo, artistiškos prigimties Kolega (baigęs Jiezno vidurinę mokyklą, 1957–1962 m. studijavo istoriją Vilniaus universitete, studijų metais itin domėjosi etnografija).

Po studijų buvo paskirtas į Ežerėlio vidurinę mokyklą Kauno rajone, kur dirbo istorijos mokytoju, mokymo dalies vedėju, direktoriaus pavaduotoju. Nuo 1973 m. lapkričio mėn. persikėlė į Vilnių ir pradėjo dirbti Pedagogikos mokslinio tyrimo institute, – iš pradžių vyr. moksliniu bendradarbiu, o nuo 1979 m. auklėjimo problemų sektoriaus vadovu. Tais pačiais metais atėjo į Vilniaus universitetą ir dirbdamas dėstytoju valandininku studentus pratino prie istorijos dėstytojų metodikos mokykloje. 1980 m. universitete apgynė pedagogikos mokslų kandidato disertaciją ir nuo 1981 m. rudens tampa etatiniu Lietuvos TSR istorijos katedros asistentu, o po metų – vyresniuoju dėstytoju, nuo 1986 m. šioje katedroje ėjo docento pareigas. Docento mokslinio vardo suteikimo klausimas užtruko trejus metus ir tik 1990 m. jam buvo patvirtintas Pedagogikos katedros docento mokslinis vardas. Pertvarkius Istorijos fakulteto struktūrą, 1991–1992 m. buvo Archeologijos ir etnologijos katedros docentu. Nepalankiai susiklosčius situacijai, dar metus toje katedroje dirbo pagal sutartį, o nuo 1993 m. rugsėjo 1 d. – jau tik dėstytoju valandininku (jau buvo iki pat mirties). 1993 m. pradėjo dirbti vyriausiuoju metodininku Karo mokyklos mokymo skyriuje ir dar turėjo 1/4 docento etato

Politologijos katedroje. Aktyviai dalyvavo Karo mokyklos pertvarkymo į Karo akademiją procese, buvo jos Steigiamosios tarybos, o paskui ir akademijos tarybos nariu.

Išleido bene 10 knygelių moksleivių sovietinio auklėjimo klausimais. Jo bibliografijoje yra apie 70 pozicijų (33 mokslo darbai). Nuo 1982 m. keletą kartų buvo Vilniaus pedagoginio instituto istorijos specialybės neakivaizdinio skyriaus valstybinių egzaminų komisijos pirmininku.

Visuomet labai didžiavosi savo vaikais: sūnumi menotyros daktaru Helmutu ir istorijos studijas baigusia dukra Neringa.

SIGITAS JEGELEVIČIUS